

Samtidig betyder aftalen mellem Socialdemokratiet og regeringen om lære- og praktikpladser efter de impliceredes udsagn, at unge efter afsluttet basisår vil være garanteret et praktikforløb, så ingen risikerer at skulle omvejen omkring et bistanfskontor.

Det skal endvidere bemærkes, at der med ungdomsydelsesordningen formelt indføres et nyt arbejdsbegreb i den sociale lovgivning. Det medfører, at deltagelse i frivillige, ulønnede aktiviteter kan træde i stedet for et kommunalt tilbud.

Som følge af den pågældende aftale bliver pligtbeløbsordningen i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen omlagt, så tilskuddene til den enkelte kommune kommer til at afhænge af den konkrete indsats. Kommunerne får endvidere nu en generel mulighed for jobformidling til såkaldt »udsatte« grupper. Begge dele er SF tilfreds med. Vi konstaterer endvidere, at muligheden for anden arbejdstid end den normale kun kan komme på tale for dem, der er under ungdomsydelsesordning, og ikke andre. Vi ser helst en arbejds- og uddannelsesetid på diverse beskæftigelsesordninger svarende til den almindelige arbejdstid, men har måttet acceptere, at det kan blive anderledes under ungdomsydelsen – alt efter, hvordan den administreres af kommunerne.

Samlet betyder det hele, at lovforslaget er blevet så rimeligt, at SF indstiller det til vedtagelse med socialministerens ændringsforslag.

Det skal dog samtidig bemærkes, at behovet for disse initiativer alene optræder, fordi der ikke er tilstrækkeligt med arbejde og uddannelsespladser. Derfor er der tale om nødløsninger. Hvis problemerne grundlæggende skal løses, handler det om at føre en politik, der er generelt arbejdsløshedsbekæmpende. Hertil er et andet flertal i Folketinget nødvendigt.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til ændringsforslagene ved 2. behandling og ønsker at udtale:

Det forlig, regeringen har indgået med Socialdemokratiet og SF, og som Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne har tilsluttet sig, er Fremskridtspartiet særdeles skeptisk over for. For det første tror vi ikke, at kommunerne er indstillet på at yde de unge den rådgivning, der er nødvendig for at sikre dem job i

den private sektor. Chancen for, at kommunerne henviser til kommunale beskæftigelsesprojekter, daghøjskoler, produktionsskoler eller tilfældige fritidsagtige »slå-tiden-ihjel-projekter« såsom gøglerskoler eller lignende, øges også, hvis kommunerne overtager arbejdsanvisningen.

Aftalen om at etablere flere pladser på produktionsskoler, daghøjskoler og andre aktive tilbud skaber ikke de varige arbejdspladser, vore unge har så hårdt brug for. Fremskridtspartiet mener også, at de offentlige merudgifter er for store, idet det som nævnt kun bliver kortvarige opbevaringsprojekter, der er tale om. I socialministerens forslag i folketingsåret 1988-89 om ungdomsydelse (L 150), der blev nedstemt i Folketinget i juni 1989, var Fremskridtspartiets væsentligste indvendinger den alt for høje løn, der kunne ydes unge på beskæftigelsesprojektet. Selv om det nu er besluttet at indføre en projektløn på 62-65 kr. i timen, finder vi stadig, at det er for meget at byde 18-20-årige, og vi beklager, at der ikke forlanges fuld arbejdstid til personer på ungdomsydelse.

Begrebet »særligt tilrettelagte aktiverende foranstaltninger« dækker efter Fremskridtspartiets mening over, at der ingen grænser er for, hvilke tåbelige tilbud en kommunalbestyrelse kan give de unge. Fremskridtspartiet finder, at det eneste, der løser ungdomsarbejdsledsproblem, er, at de private erhverv får sådanne forhold, at de motiveres til at tage et stigende antal unge ind.

I bemærkningerne til nærværende lovforslag er det anført, at det i ungdomsydelsesordningen vil vise sig, at nogle unge har andre problemer end blot manglende arbejde, og at der her kan blive tale om at tilbyde revalideringsforløb. Da de fleste unge har problemer med tilværelsen på det tidspunkt, hvor de skal løsrive sig fra forældrene og klare sig selv, kan man frygte, at kommunerne let griber til denne løsning, og at de unge vil være positive, idet den nu vedtagne revalideringsydelse jo er betydelig højere end bistanfshjælpen.

At omlægge pligtbeløbsordningen i lov om beskæftigelsesmuligheder for unge til en pulje, hvorfra kommunerne modtager tilskud, vil selvfølgelig medvirke til, at kun de kommuner, der tilbyder beskæftigelsesforanstaltninger, får del i puljen, men der lurer stadig den fare, at